Надвечір десь летіли журавлі;
на захід день – недопалком цигарки;
і чорний ворон на осиці каркав;
і десь блукала осінь по ріллі.
Прийшла і ніч – розпатлана циганка —
од вітру куталась в лахміття хмар.
А ми, втопивши очи
в очи карі, —
сиділи з нею
в сутінках на ґанку.
Гей, ліс шумів!..
Мов пращури печерні,
пішли ми в пущу
затишку шукать.
І раптом зойк —
і кинулась втікати,
як від мисливця
полохлива серна.
І біг за нею,
біг і в листя падав —
і сміх лунав по сонному гаю.
– Зловлю, зловлю!
Й голівку обів’ю
берізкою
і диким виноградом!
– Спіймав! – Невільниця! —
Скрутив на спину руки.
По вітру коси буйні
розпустив.
І рвався зойк:
"О лицарю, пусти!" —
Неначе справді в серці люта мука.
І знову сміх.
І знов нестримні жарти.
Збирали листя срібне й золоте…

…А завтра поїзд
через чорний степ
в далеке місто повезе від Марти.
Мабуть, тому
така чудова ніч
і рідні-рідні оченята карі,
що задивились на осінні хмари,
і шепіт уст:
"Забудеш ти чи ні?.."